

процесами обмежується організацією роботи щодо відбору на службу та призначення на відповідну посаду. Недостатньо уваги приділяється організації роботи з кадровим резервом, запровадженню інноваційних кадрових технологій, моніторингу потреб у професійній підготовці та підвищенню кваліфікації посадовців, забезпеченню цільового відбору осіб на навчання. Тому саме на усуненні вищезазначених недоліків та інтенсивнішому застосуванні факторів розвитку кадрових процесів необхідно акцентувати діяльність при поліпшенні системи управління кадровими процесами в органах місцевого самоврядування.

Система управління кадровими процесами в місцевому самоврядуванні є доволі специфічною та неоднозначною, що вимагає пошуку шляхів її поліпшення для забезпечення ефективної діяльності органів місцевого самоврядування для забезпечення реалізації інтересів громади.

Використані джерела

1. Про службу в органах місцевого самоврядування : Закон України від 7 червня 2001р. № 2493-III. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2493-14>.
2. Про Стратегію державної кадрової політики на 2012 – 2020 роки : Указ Президента України від 1 лютого 2012 р. № 45/2012. – Режим доступу: www.president.gov.ua/documents/14429.html.
3. Золотарьов В. Ф. Місцева влада у світлі управління кадровими процесами / В.Ф. Золотарьов. – Режим доступу: www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/znpdduu/du/2012_221/html/12.html.

Мірчук Інна

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Кривокульська Н. М.)

ВЗАЄМОДІЯ ВИКОНАВЧИХ ТА ГРОМАДСЬКИХ ІНСТИТУЦІЙ В ОХОРОНІ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

Сьогодні для регіонів України важливим є збереження, історичних пам'яток та необхідність їх подальшої музеєфікації, що безпосередньо залежить від законодавства та діяльності органів влади у цій галузі.

Безперечно, на сучасному етапі парадигма державного управління змінюється від традиційного бюрократичного адміністрування до ринкових моделей регулювання суспільних відносин, до нового методу управління, що базується на рівності, партнерстві, прозорості та співпраці [2, с. 15].

Незадовільний стан пам'яток культури вказує на те, що існуюча система органів влади не забезпечує належного управління в галузі охорони, захисту та збереження культурної спадщини; окремі повноваження дублюються, що знижує ступінь відповідальності за їх виконання; наявні недоліки та

невідповідності, які стосуються, насамперед, правового забезпечення організаційної структури управління, фінансування заходів щодо охорони пам'яток, тощо. Ця проблема існує не лише на Волині, в смт. Турійську, але і в багатьох містах та селах України. Враховуючи це, принципово важливим завданням є не лише встановлення взаємодії органів державної влади та місцевої самоврядування з громадськістю, приватним сектором у галузі охорони та збереження культурної спадщини та пам'яток культури, але і розробка нових програм пам'яткоохоронної діяльності, які б сприяли практичній реалізації норм та принципів міжнародного і національного права у цій галузі.

Гармонізація державно-громадських відносин у цій галузі неможлива без дотримання принципів соціального партнерства, взаємного, забезпечення рівних можливостей, гласності, відкритості та прозорості, ефективності процесу взаємодії, розробки та впровадження ефективного механізму налагодження взаємних комунікацій, висвітлення в засобах масової інформації ефективної співпраці органів влади, державних та приватних установ у розробці та впровадженні державної політики у пам'яткоохоронній сфері [1, с. 184]. Експерти вважають, що цього можна досягти, визначивши сфери діяльності та повноваження громадського і приватного сектору для реальної участі в управлінському процесі, розробивши механізми взаємодії [3, с. 85-86], а також інтерактивні методи взаємодії (інформаційно-комунікаційні технології) та адміністративно-правові, наукові, архітектурно-реставраційні, культурно-освітні та інші чинники управлінської взаємодії щодо регулювання об'єктів культурної спадщини.

Розкриваючи питання такої взаємодії, необхідно звернути увагу на посилення ролі спільних інститутів їх співпраці (громадських, дорадчих, експертних та методичних рад), основні функції яких повинні включати всебічну участь широкої громадськості у формуванні та реалізації державної політики у сфері культури через: активну участь у розробці проектів законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо охорони культурної спадщини та належний моніторинг їх виконання; популяризацію культурних цінностей на місцевому, регіональному, національному рівні; організацію перевірок щодо зберігання та реставрації об'єктів культурної спадщини; внесення пропозицій щодо складання та постійного оновлення на основі національного реєстру збереження списку (державного опису) важливих культурних надбань, як державних, так і приватних, вивезення яких означало б значне збіднення національної культурної спадщини та інші заходи.

У пам'яткоохоронній сфері діють різні міжнародні, всеукраїнські та регіональні громадські організації, фонди, товариства, творчі спілки, які виступають не лише партнерами Міністерства культури України у реалізації

пам'яткоохоронної політики та структури громадського контролю влади в цій галузі, але також здійснюють пам'яткоохоронні проекти, проводять кампанії, спрямовані на популяризацію національної спадщини [3, с. 92-93]. Серед всеукраїнських громадських установ найпотужнішим є Українське товариство охорони пам'яток історії та культури. Як благодійна наукова та творча громадська організація Товариство бере активну участь у виявленні, вивченні, реставрації, збереженні та популяризації пам'яток історії та культури, а також у здійсненні контролю за дотриманням законодавства щодо їх охорони та використання. Створена така організація й на Волині, поширюючи свій вплив на смт. Турійськ.

Отже, впровадження моделі узгодженої взаємодії місцевих органів влади смт. Турійськ з державним та приватним сектором сприятиме збереженню історичних пам'яток та їх подальшої музеєфікації. Ставку необхідно робити на співпрацю та задоволення спільних інтересів, пов'язаних з розвитком регіону та окремих громад. У сучасних умовах цю модель можна вважати оптимальною, оскільки вона забезпечує реалізацію спільних довгострокових проектів влади, громадськості та приватного сектору.

Використані джерела

1. Мещеряков В. В. Механізми державного регулювання у сфері охорони історико-культурної спадщини та пам'яток архітектури в регіонах : дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. управління : 25.00.02. К., 2016. 305 с.
2. Попок А. Сучасні підходи до здійснення реформування державного управління: досвід зарубіжних країн // Вісник Національної академії державного управління. 2012. № 2. С. 13-20. URL: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2012-2-4.pdf>
3. Холодок В. Д. Державне управління охороною культурної спадщини в Україні: дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр. : 25.00.02. Х., 2014. 235 с.

Мішко Марія

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Васіна А.Ю.)

СУТНІСТЬ ТА ЗАВДАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Одним з пріоритетних завдань, що постають перед органами влади всіх рівнів на сучасному етапі розвитку нашої країни є побудова ефективної системи соціального захисту населення, здатної вирішувати назрілі соціальні проблеми як в короткостроковій, так і довгостроковій перспективі. Це впливає з положень Конституції України, стаття 46, у відповідності до яких держава зобов'язується вживати відповідних заходів, спрямованих на соціальний захист громадян, які б забезпечували належний рівень життя [1].